

[Automatisk tekstet av Autotekst med OpenAI Whisper V3. Kan inneholde feil.]

[SPEAKER_01]

Hvordan skal jeg klare å både bære en fireåring som henger på meg 24 timer i døgnet og når jeg er på toalettet, samtidig som jeg skal løpe etter broren på 6 år?

Bror utredes nå for ADHD.

Hvordan skal jeg klare det?

Hvordan skal jeg klare det?

[SPEAKER_00]

Du lytter nå til en episode av podcasten Café Student, som er lagt av Institutt for sosialfag ved Universitetet i Stavanger.

I denne episoden skal jeg få snakke med Rikke Gundersen.

Hun har tatt sin mastergrad her på Universitetet i Stavanger, Institutt for sosialfag, der hun fikk kunnskap om hvordan fosterforeldre opplever å gi omsorg til syskenpar.

Så Rikke, kanskje du bare skal få lov å presentere deg selv?

[SPEAKER_01]

Ja, jeg er jo da utdannet barnevernspedagog.

Jeg har tatt det her på universitetet og var ferdig i 2015.

Og siste året på barnevernstudiet så hadde vi om fosterhjemsarbeid.

Og det husker jeg at jeg syntes var veldig spennende.

Så da fant jeg nok litt min vei da.

Og da skrev jeg nok om et tema innenfor fosterhjemsomsorgen i bacheloroppgaven min.

Og det var litt av grunnen til at jeg ønsket å ta en master, fordi jeg kjente meg nok ikke helt ferdig, og så hadde jeg lyst til å jobbe litt mer med temaet innenfor fosterhjemsomsorgen.

Så da begynte jeg på en master, og når jeg var ferdig med den i 2017, så var det jo nok så naturlig for meg å begynne å jobbe med fosterhjem.

Så da har jeg jobbet i det som jeg kaller for en omsorgsavdeling, eller omsorg og etterværen.

Så det er jo i hovedsak å følge opp barn klassert ut for hjemmet, som da er fosterhjem eller institusjon.

Så der har jeg jobbet både i Sandnes og i Stavanger.

Og mens jeg da var i en barselpermisjon, så kom det ut en stilling i Forsterhjemstjenesten i Buffetat.

Så der har jeg vært de to siste årene.

Ja, akkurat.

[SPEAKER_00]

Så flott.

Ja, og mitt navn er Venke Hovland.

Jeg jobber altså på institutt sosialfag her på Universitetet i Stavanger, der jeg underviser på barnevernspedagogutdanningen.

Og så står jeg da i ulike forskningsoppgaver.

Og temaet for min forskning i de siste årene har jo vært dette med søskenrelasjoner.

Men nå skal vi altså endelig få høre om ditt masterarbeid, Rikke.

Og jeg har pratet om dette i tidligere podcaster.

Viktigheten av at du kom til meg den gangen og skulle skrive din masteroppgave, og du kom da med et tema som jeg i begynnelsen ikke forstod.

Det var så interessant.

Jeg var litt sånn «hæ, skal vi holde på med det også?».

Men jeg ble mer og mer imponert både over jobben du gjorde i den masteroppgaven din, og hva det egentlig munnet ut i. For forskning er jo ofte sånn at den bygger mer som mursteiner litt og litt, og så bygger vi på hverandres forskning.

Og etter du kom med den spennende masteroppgaven din, så har vi altså byttet lite forskergrupper på universitetet, så tok vi det videre.

Men nok om oss.

Nå skal vi bli enda mer kjente med deg og ditt tema, altså forstå foreldre, hvordan de opplever å skal gi omsorg til søskenpar.

Men kanskje enda litt mer, hvordan ble du interessert i dette temaet?

[SPEAKER_01]

Ja, jeg hadde jo sett for meg at jeg skulle skrive om noe innenfor fosterhjemsomsorgen, og så var jeg nok innom litt forskjellige problemstillinger og forskjellige temaer.

Men så kom jeg over dette med søsken, og så tror jeg at søsken er noe mange av oss kan relatere oss til, og som gjerne kan kjenne oss litt igjen i.

Jeg for min del har veldig nært forhold til min egen søster, så jeg begynte å tenke litt på hvordan oppleves det for barn som må flytte i fosterhjem.

Så det var nok der interessen kom, og så når jeg begynte å undersøke litt i dette temaet, så forstod jeg at det var

kanskje jeg var litt heldig med valg av tidspunkt, for det var ikke så det begynte å bevege seg litt i dette feltet.

Det var nok litt på bakgrunn av at SOS Barnebyer hadde gjort en undersøkelse som viste at når søsken må flytte i fosterhjem, så har vi flere splittelser enn sampllasseringer.

Det gjorde at det var...

at søskenplasseringen hadde fått et litt økt politisk fokus.

Så det var på en måte en litt spennende tid å grave litt i dette temaet.

Og så var det jo også mangelfull forskning både nasjonalt og internasjonalt.

Ja.

Så det som nok jeg var mest interessert i, det var jo da å få tag på forstå foreldrene sine perspektiver og erfaringer med å ha søsken plassert.

[SPEAKER_00]

Hvis vi nå skal tenke dette som en studie, så blir det alltid veldig interessant å tenke, kan du si noe om bakgrunnen for studien?

Hvem var disse fosterforeldrene?

Hvor mange fosterforeldre fikk være med i studien din?

[SPEAKER_01]

Dette var tilbake til 2017, og jeg hadde intervjuet fem fostermødre.

Og alle hadde søskenpar i plassering, så jeg fikk ikke større søskengrupper, og det hadde nok vært veldig interessant.

Men alle var søskenpar.

Så totalt var det snakk om seks søsken og tolv barn til sammen.

Og så hadde jeg noe som jeg kaller for noen utvalgsriterier, og det var at søsknene skulle være biologiske søsken, og at de hadde bodd sammen før de flyttet i fosterhjem.

[SPEAKER_00]

Akkurat.

Så da var du ute og snakket med fem forstermødre, og du fikk inn disse intervjuene og begynte å analysere dem, tematisere dem.

Og sånn som jeg husker, så kom du ut med...

fire type temaer noen gikk igjen, noen mønster gikk igjen og det handler om søskens betydning for trygghet snakket de mye om søskens betydning for hverandre og søskens betydning for egen livshistorie altså dette med å ha hverandre som en tidsvitne og søskens betydning for å ha en stabile omsorg Det kunne vært veldig interessant å dykke litt ned i hver og en av de temaene. Skulle vi prøvd det sånn?

Da kunne vi kanskje bare begynt på den første.

Dette med temaer som du har kalt det for søsken, som kan gi hverandre en form for trygghet.

Hva ligger der i det?

[SPEAKER_01]

Det med trygghet, det tror jeg nok var den...

det som fosterforeldrene opplevde at ga mest beskyttelse med at søsken fikk bli plassert sammen, og opprettholdt den som noe veldig viktig og tungt veiene.

Og så synes jeg at det er litt vanskelig å forklare hva betydning den tryggheten har, fordi de beskrev det som om det var noe litt sånn iboende, grunnleggende trygghet i det og så ble det jo vist til ulike situasjoner hvor denne tryggheten var viktige og først og fremst så ble det mye vist til starten av plasseringen det er veldig utrygge barn som kommer inn i et nytt hjem hos omsorgspersoner som de ikke kjenner og hvor alt er nytt og ukjent Og det å da ha et søsken med seg, at det kunne på et vis ta litt av den belastningen en sånn type stressende situasjon kan være for barnet.

Det var en fostermor som viste til at hun hadde hatt en samtale med et av ungene, og hun hadde sagt at når jeg flyttet fra familien min, så følte jeg meg så enormt utrygg, og det jeg tenkte var at nå mister jeg hele familien min. Men hvis jeg hadde med meg broren min, så mister jeg ikke hele familien, jeg mister bare en del av han.

Og det opplevde denne fostermoren meg på en måte så forklarende, at det er hvor mye det hjelper å ha med seg en del av familien sin.

Og så var det jo andre situasjoner også hvor det ble vist at denne tryggheten var viktig.

Det kunne være for eksempel innlæring av nye rutiner.

Ungene ville gjerne sove sammen på samme rom, eller de ville bade sammen.

Og dette også med sosiale situasjoner, at det kunne være utfordrende å gå på alene, at de da gjerne søkte hverandre.

Og så ble det også vist til samverdssituasjoner.

Det var mange av fosterforeldrene som tenkte at spesielt samverd ville vært vanskeligere hvis de ikke var to om det.

[SPEAKER_00]

Veldig, veldig interessant.

Så da har du egentlig forklart oss litt om akkurat dette temaet med søskens betydning for en form for trygghet.

Så da kan vi over på neste tema, Rikke, for det handler om søskens betydning for hverandre, kalte du den.

[SPEAKER_01]

Mhm.

Ja, og det som egnes med denne kategorien, det er i hovedsak relasjonen mellom søsknene, og den betydningen søskenrelasjonen har for ungene, og hvordan

fosterforeldrene opplever at den relasjonen på et vis påvirker fosterhjems plasseringen.

Med alle disse søskenparene syntes det å være noen forhold med den søskenrelasjonen som fosterforeldrene opplevde som utfordrende på ulike vis. Det var en fostermor som sa «De har vært så vant til å beskytte hverandre i vanskelige situasjoner, at med en gang den ene rynker litt på nesen, så er den andre der med en gang og fanger opp det som skjer».

Og så skal du overbevise dem at du er så god som voksen at de bare kan slippe den garden de har, men det sitter sånn i ryggmargen at det tror jeg de kommer til å gjøre i mange år.

Og det som denne fostermoren er litt inne på dette her, er jo det vi kaller for parentifisering.

Og det blir jo i litteraturen brukt som et av argumentene for at søsken kanskje ikke bør flytte sammen i samme fosterhjem.

Og det handler jo om at det ene av søskene tar på seg omsorgsansvar overfor det andre.

Og at det er et sånt ansvar som barn i utgangspunktet ikke er moden nok til å ta.

Det som var litt interessant som denne fostermoren sa, det var at hun mente at det ville være til en større skade for disse ungene å ikke flytte sammen enn hva det var at de skulle.

fikk flyttet sammen, og at de i fosterhjemmet heller brukte tid på å jobbe med den relasjonen.

Det er jo litt som hun sier, at de måtte bruke tid på å overbevise henne om at hun på en måte skulle få lov til å være barn, og at det omsorgsansvaret var det de voksne som skulle ta.

Men hun opplevde at det ville vært en større skade for de, spesielt hun eldste, som da gjerne ikke fikk se søsknene sitt hele veien og vite at de hadde det godt.

Alle disse søsknene i min studie hadde jo bodd sammen før de flyttet i fosterhjem.

Så dermed hadde de allerede utviklet en søskenrelasjon som de hadde videre med seg inn i fosterhjem eller i sin nyomsorgssituasjon.

Og det ble påpekt at det kunne være utfordrende, fordi at søskenrelasjonen på mange måter hadde utviklet seg på et vis hvor han rett og slett var litt usunn. Det var en fostermor som sa at de hadde rømt sammen.

Den yngste jenta kunne hjelpe broren den ene gangen med å finne mat, og i andre øyeblikk så var det han.

Det var han som ble mest straffet, så hun hjalp han mye.

Men han var jo opptatt av å ta straffen for henne, for at hun ikke skulle få den.

De to var liksom hverandres trøst.

De sov jo ute mange netter alene, de to.

Så det er klart, det måtte jo bli et unormalt søskenforhold, tenker jeg.

Det var det en fostermor som sa.

Dette trekker litt paralleller med parentifiseringen.

Fosterforeldrene opplever at de nødt til å bruke litt tid på å hjelpe barna med å skape en sunn og god søskenrelasjon.

Og så var det andre fosterforeldre som påpekte at det kunne være utfordrende for de som omsorgspersoner å slippe til.

Og det var nok fordi at ungene kunne lage seg allianser og at det ble veldig oss to.

Og at hvis det var noe som røynte litt på, så var det gjerne hverandre de trekk til i stedet for å kunne få hjelp.

og veiledning av en voksen person som de kanskje egentlig burde, så brukte de hverandre.

Og da var det noen, først og fremst, som opplevde at det var vanskelig å komme i posisjon til ungene.

Og videre så ble det jo også vist til, nå er vi jo fremdeles inne på dette med den søskenrelasjonen, så ble det også vist til dette med krangling, rivalisering og konflikter.

Og det vet vi jo er vanlig blant søsken, og er nok på mange måter sunt også. Men i dette tilfellet ble det vist at disse krangelene var så høyeksplosive, og ungene kunne rekke hverandre ned, og de kunne...

De gjorde det på litt sånn sårbare ting, så de visste hva vondt var for den andre.

Det ble vist etter at de opplevde at det var vanskelig å kunne jobbe med det enkelte barnet og hjelpe det til å få en bedre selvfølelse, fordi søsknene kunne rekke hverandre ned.

Så det som er felles med dette med denne søskenrelasjonen, er at det var ulike forhold i den relasjonen, så først når foreldrene opplevde at de rett og slett var nødt til å jobbe en del med når de fikk plassering.

Veldig, veldig spennende.

[SPEAKER_00]

Så da har vi vært igjennom to av disse kategoriene dine, og den tredje kategorien som jeg har notert meg, det er søskens betydning for egen livshistorie.

Hva la fosterforeldre i den?

Du har lagt kategorien, men de har sikkert noen informasjon som du har lagt inn i den.

[SPEAKER_01]

Ja, det å flytte sammen med søsken bidrar jo til å opprettholde kontinuiteten, eller at de har en rød tråd gjennom livet.

Det ble jo også pekt på som en av fordelene i litteraturen, og det var også helt klart noe av det fosterforeldrene opplevde som...

som positivt, og dette var knyttet til det med at det var lettere å bevare familierelasjoner, det ble vist til det å kunne ha noen der som var like enn selv, noen som hadde delt de samme opplevelsene, at de hadde vært der for hverandre, og spesielt dette med identiteten til ungene,

Det med hvert enkelts identitetsprosjekt, at de så på det som en styrke, at de delte denne livshistorien.

En annen fordel som ble vist til det var muligheten det ga dem til å snakke om denne livshistorien sin.

Og dette var spesielt knyttet til at de kunne hjelpe hverandre med å huske. Historiene kunne bli mer utfullende.

Og av og til så fikk fosterforeldrene også ta del i disse historiene, at de gjerne bare kunne rundt frokostbordet bare begynne å snakke om det.

Og da følte fosterforeldrene også at de fikk litt påfyll eller en forståelse som gjorde at de kunne

bedre hjelpe ungene, men også at ungene kunne hjelpe hverandre litt.

Jeg husker det var en som fortalte at det var en lille søster som hadde fortalt at hun reagerte på et vis når hun så en film, og så kunne store søster si «Men det er jo ikke rart at hun reagerer sånn, det er jo fordi at når vi bodde hjemme, så skjedde det og det».

Så da kunne de på en måte få en bedre forståelse av seg selv.

Så det så de på som positivt.

Men igjen så er det litt sånn, i de funnene mine, så var det sånn at mye av det som fosterforeldrene så på som fordeler, eller det som kunne gi beskyttelse, var det andre som kunne se på som...

eller som kunne gi noen risikoforhold.

Det var noen av fosterforeldrene som mente at ungene ble verende i de negative historiene, og at dette ble opprettholdt på en sånn måte at alt ble negativt, og at det var vanskelig for dem å på et vis komme seg litt videre.

Og så ble det også vist til utfordringer hvis søsken har ulike opplevelser av historien sin.

Blant annet hvis et barn hadde for eksempel opplevd noe som veldig, eller en situasjon som ganske traumatiserende, så kunne gjerne de andre søsknene ha en annen opplevelse, og dermed bagatilisere litt den andres historie da.

Så det ble jo også vist som en utfordring.

[SPEAKER_00]

Og det synes jeg er interessant.

Når du snakker nå, så er det jo litt av det samme vi fant igjen.

[SPEAKER_01]

Ja, det har det vært.

Jeg kunne også kjenne masse igjen.

[SPEAKER_00]

Når vi snakker om ungdom, så sier de mye av det du sier.

Det ene jeg sier er at

Men jeg opplevde det på min måte, mens min lillesøster, hun har blitt beskyttet.

Hun hadde jo ikke dette med seg i det hele tatt.

Så selv om vi snakker om det som at de har hverandre og hverandre som type tidsvitne, de må også være veldig klare over hvilken rolle de har hatt tidligere.

For de kan ha blitt veldig godt beskyttet, mange av dem, mens noen har stått i stormen.

Og klart, da får de jo veldig ulike behov også senere.

Så det er utrolig interessant.

Men du har egentlig et

En fjerde kategori, og den kalte du søskens betydning for en stabil omsorg.

[SPEAKER_01]

Denne kategorien handler mest om omsorgsbehovene til ungene.

Så sier de fleste...

Barnene som det ble vist til her i min studie da, hadde nok så store omsorgsbehov.

Og det fosterforeldrene, noen av de spesielt pekte på, det var igjen den starten av plasseringen, eller den første tiden, hvor du da skulle fordele...

Fordel oppmerksomheten din og at det er to barn som på et vis er i sin krise, og at fosterforeldrene skal klare å romme disse omsorgsbehovene til ungene, og de kan ha veldig ulike uttrykk.

Så det opplevde de som spesielt krevende.

Det var en fostermor som sa at det har vært vanskelig for oss det med at begge skal føle seg like viktige, like mye elsket, få like mye oppmerksomhet og like mye hjelp.

De er så annerledes, han trenger så enormt mye mer enn henne.

Så det er jo det å klare å se begge to.

Det var en annen som sa at behovene er så forskjellige, helt spesifikt hos oss, blir det at hun krever all oppmerksomheten, og en andre tar ingen oppmerksomhet.

Så du må balansere den greia med å stoppe henne som krever hele oppmerksomheten, og jobbe med henne som ikke krever noen ting. så det opplever de jo som en utfordring og så var det sånn for noen av disse fostermødrene så ble det beskrevet som om disse omsorgsbehovene det ble en litt forkrevende oppgave for dem at det gikk så mye på samvittigheten sin at de følte at de ikke klarte å strekke til ja

[SPEAKER_00]

For du snakker jo nå en del om utfordringene forsteforeldrene kan stå i. Dette vet jeg også det ble skrevet en del om. Vil du utdype det litt mer?

[SPEAKER_01]

Ja, jeg synes jo ut fra de funnene som jeg fant, så synes jeg at mye av det kan gjenspeiles litt i litteraturen, og det forskning sier om ...

Det er jo at søsken kan være en viktig trygghet for hverandre, og det kan gi kontinuitet og livssammenheng.

Og dette med at søskenrelasjonen i seg selv har en egen verdi, og at de kan være en viktig trygghet for hverandre i stressende situasjoner.

Men de forholdene som jeg har pekt på som kan gi utfordringer, da er det nok spesielt dette her, og som nok var litt nytt for meg når jeg jobbet med dette, og som jeg kanskje har tatt mye med meg videre, er jo dette her med den søskenrelasjonen.

At fosterforeldrene opplever at det er et forhold med den relasjonen som må jobbe så mye med.

At det nesten bør tillegges en del vekt.

Og så er det også spesielt utfordrende dette her med at ungene har store omsorgsbehov.

Hvis jeg skal trekke det litt fra et saksbehandlerperspektiv, når en jobber med fosterhjem, så er det nok mye dette vi har med oss.

Vi ser at veldig mange fosterbarn har store omsorgsbehov.

Og når man tenker på dette med å bo sammen, så er det liksom det å kunne ha fosterhjem som er rustet nok til å klare å håndtere dette, og at det er ganske stor kapasitet de skal ha for å klare å romme dette.

Så jeg tenker nok at det arbeidet jeg har gjort og studiene og sånne ting har jo gitt meg en del kunnskap om det, men jeg synes også det har gitt meg et veldig klart bilde av hvor kompleks dette er når det kommer til søskenplasseringer.

[SPEAKER_00]

Det er jeg helt enig med deg i. Det er masse ting som spiller inn her.

Du sier jo litt noe ut fra dine erfaringer.

Etter du var ferdig med denne masteroppgaven og jobbet i barnevernstjenesten, så tok du med deg noe av ditt arbeid videre.

Hva må det tenker du at det jobbes der ute nå med søskenrelasjoner?

[SPEAKER_01]

ja generelt så klarer jeg jo også å se hvor lett det er å ha det der foreldre-barn fokuset fremfor søskenrelasjonen hvor lett det er å på en måte falle litt inn i det og glemme litt av å fokusere på det

Så min opplevelse er at vi gjerne ikke snakker så mye om det, og at det er nok

et område hvor vi gjerne har litt å jobbe med, at vi kan nok bli bedre. Samtidig vet jeg at vi har en del fokus på det også, og gjerne spesielt hvis søsken flytter i fosterhjem og de ikke kan bo sammen, så er det nok så godt fokus på å sikre at de får opprettholde relasjonen gjennom søskens samverd. Så jeg tenker at vi har det jo med oss, og har nok litt kunnskap om det, men vi kan nok bli enda bedre, tenker jeg.

Og noe av det som jeg kanskje undrer meg litt over, eller er litt usikker på, som jeg tenker er viktig at vi gjerne fokuserer litt på, det er jo dette med den søskenrelasjonens rettslige stilling, at det er en familierelasjon, så det skal ytes et spesielt verdenom, at vi har kunnskap om det med oss, Også er det dette med kartlegging av søskenrelasjonen, der er jeg litt usikker på hvor godt vi bruker det.

Også spesielt dette her med oppfølging av foster og foreldre som skal ta imot søsken.

Og da tenker jeg mye på rammene rundt, og dette med veiledning og opplæring. Der har vi nok også en vei å gå med å ha litt fokus på det.

Men nå har jo jeg jobbet både i kommunal barnevernstjeneste og nå i statlig barnevern, så jeg kan jo fortelle litt om hvordan jeg har jobbet med søsken litt opp igjennom.

For i kommunalt barnevern så har jeg jo da hatt søskenplasseringer hvor jeg har følt opp både barna og fosterhjemmet.

Og det er klart at jeg ser jo mye av den kunnskapen som er på feltet ser jo mye av det i praksis da.

Det som nok har vært litt felles for de hjemmene jeg har fulgt opp, så har jeg nok sett at hvert av barnene har store omsorgsbehov, og det har vært stor oppgave for fosterhjemmet.

Og det har vært mye fokus på at de skulle, altså dette med forsterkning og det med å legge til rette for at de skulle på en måte klare å stå i det oppdraget.

Samtidig så ser jeg også at det har vært trygge og gode søskenrelasjoner i de hjemmene jeg har fulgt opp.

Så ser jeg jo helt klart at de ungene har jo hatt en fordel av å være sammen. Men så har jeg jo også hatt hjem hvor søsknene ikke kunne bo sammen, hvor man har lagt rette for søskens samverd.

[UNKNOWN_SPEAKER]

Undertekster av Ai-Media

[SPEAKER_01]

Og der er det jo også litt utfordringer.

Hvis det er større søskenflaker, noen bor kanskje sammen, mens andre gjør ikke det.

Og da er det jo noe med å sikre at de får opprettholde relasjonen.

Og så er det jo sånn at noen har gjerne større behov for å treffe søsken enn andre.

Så der har du jo også en utfordring.

og så har jeg faktisk også vært med på at eldre søsken blir fosterhjem for yngre søsken og det er jo også der får du jo en del ulike roller det har jo også vært interessant, men hvor jeg ser spesielt at den tryggheten har vært viktig for barnet spesielt veldig, veldig interessant kjempeinteressant

[SPEAKER_00]

Nå jobber du i forskningstjenesten i Buffetat, og nå når du har snakket og tog en del eksempler nå, så har du vel egentlig tog eksemplene fra den kommunale

barnevernstjenesten, tenker jeg.

Jeg vet ikke, men har du noen tanker om hvordan en kan jobbe i Buffetat, i forskningstjenesten i Buffetat, i søskenrelasjoner?

[SPEAKER_01]

Ja, for vi jobber jo med det der også.

Hovedoppgavene våre er jo i hovedsak rekruttering og opplæring av fosterhjem, men også formidling av fosterhjem.

Det vil si at når vi får henvisning fra barnevernstjenesten som trenger fosterhjem til et konkret barn,

Og i det ligger da jo en stor oppgave knyttet til matching for å finne det riktige hjemmet.

Og så er det jo sånn at vi får jo henvisning fra barnevernstjenesten, og når det gjelder dette med søskenplasseringer, så er det jo barnevernstjenesten som har gjort seg en vurdering på forhånd om de tenker at disse søsknene skal bo sammen, og at vi skal finne fosterhjem til til søsken

Men samtidig må vi i forskningstjenesten bruke vår kompetanse til å gjøre gode vurderinger.

Det som er litt interessant, som vi har brukt litt i det siste, er noe som heter barnets profil, som er et kartleggingsverktøy, hvor vi kartlegger belastninger, risiko og beskyttelsesforhold på hvert enkelt barn.

Dette bruker vi blant annet inn i når vi gjør disse drøftingene eller når vi jobber med matching.

Det som er litt interessant knyttet til søsken, er at vi ser på omsorgsbehovene til barnet individuelt, men også samlet sett.

Hvis søsken skal kunne plassere sammen, så må totalen av barnas omsorgsbehov samlet sett være lav eller moderat.

Hvis den blir for høy, kan det gi noen indikasjoner om at dette kan bli for tøft for et fosterhjem å stå i.

Så det er et verktøy som vi kan bruke inn i de vurderingene.

[SPEAKER_00]

Så spennende.

Du sier jo også noe om et kartleggingsverktøy.

Opplever du at de kommunale barnevernstjenestene har gjort en god kartlegging av søskenrelasjoner i forkant?

For de ungdommene vi snakket med i vår studie,

De husker ikke at det noen gang var spurt om deres relasjon til søsken.

Men det var den informasjonen vi fikk fra disse fem og to ungdommene vi snakket med.

De kan ikke huske at noen gang har spurt om søskenrelasjonen.

De ble spurt om hva forholdet de hadde til foreldre, hva forhold ungdomene mente var mellom foreldre og, men ikke hva forhold de hadde til søsken.

Ja.

[SPEAKER_01]

Ja, og her er jeg litt usikker, og så kan det også være at det er litt ulikt fra barnevernstjenestene, og kanskje det kan til og med være litt ulikt fra saksbehandler, hvordan en på en måte har dette med seg.

Jeg ser jo, når jeg hørte på den episoden som dere hadde tidligere, så var det en av ungdommene i

I ditt studie så er det sagt at du vet det at barnevernstjenesten spør jo ikke meg om mitt forhold til søsken, de spør jo meg om mitt forhold til mamma og

pappa, eller foreldrene mine.

Og jeg kan jo se hvor lett det er å på en måte...

trekker litt mer mot det og det handler nok litt om at når du er på for eksempel eller når du er i samtaler med ungene så er det gjerne litt der fokuset ligger men så er det jo det finnes jo noen kartleggingsverktøy og det er nyere litteratur viser jo til det og vi har jo blant annet et som jeg vet har blitt oversatt til norsk forhold som barnevernetjenesten kan bruke.

Og så er jeg litt usikker på hvor hyppig det blir brukt.

Og om det på en måte er en del av rutinene.

Du vet

[SPEAKER_00]

hvorfor jeg spør, for vi ble jo veldig engasjert, men hvis det er et lite tema, så synes vi jo dette blir nesten veldig, veldig viktig.

For hvis en skal vite i slutten, for eksempel av en vanlig ansak som kan ha rullert i veldig mange år, sånn som du sier, Rikke, og dere på Buffet, at da får en anbefaling om søsken skal plasseres i sammen eller ikke, så må jo den anbefalingen, altså den anbefalingen som da ble gitt, må jo på en måte ha Et grunnlag.

Og det kunnskapsgrunnlaget der, tenker jeg, er veldig, veldig viktig at barnevernstjenestene på en måte sikrer seg gjennomgående de år de er i kontakt med familiene.

For søskenrelasjoner utvikler seg jo også over tid.

Så relasjoner kan ha vært veldig uheldige og veldig belastende i en periode, kan i en annen periode ha utviklet seg til å bli veldig nære og tette, og så videre.

Det ligger noe grunnleggende i det å få lov til å være sammen med søsken, sånn at alt andre blir utfordringer som kan håndteres, men for de aller fleste kan det ligge veldig mye verdi i å få lov til å beholde denne kontakten videre i livet.

[SPEAKER_01]

Vi snakker jo så mye om... Trygghet er jo på en måte en så stor idé.

Det er jo et ord vi bruker mye i barneverns sammenheng, og spesielt i opplæringen av fosterhjemmet, så er det jo mye dette med trygghet, og det er jo noe sånn grunnleggende.

Denne grunnmuren i oss, den må ligge litt der.

Og det, tenker jeg, er en sånn...

veldig, veldig stor fordel med en søskenplassering at de har med seg noe litt ekstra på grunn av det.

[SPEAKER_00]

Veldig, veldig fint.

Ja, men da skal vi få avslutte, og jeg har lyst til å si tusen, tusen takk til deg, Rikke Gundersen, for at du har vært her i studio, og at våre lyttere har fått lov til å møte deg.

Jeg har lyst til å si tusen takk til forstjemsjenesten i Buffet, for jeg vet at jeg har gitt deg muligheten til å lage kjøreplan sammen med meg, og få jobbe frem denne podcasten.

Du har nå hørt på en episode fra Café Student, en podkastserie laget av Institutt for sosialfag ved Universitetet i Stavanger.

I tillegg vil jeg også si tusen takk til Sara Hin, som er redaktør sammen med meg i denne episoden.

Tusen takk.
Takk for at jeg fikk komme.